

Tilfælde et Krav, og det et naturligt, paa, at man henviser dem til et offentligt Sted, hvor Borgerne kunne være tilstede og være Vidner til Handlingen, og de have Ret til at fritages for at gaae hjem paa Dyrighedspersonens private Contoir. De have kun at gjøre med ham som Dyrighedsperson, og i denne Egenkab kunne de vel forlange, at han skal træde frem og udføre Handlingen under de almindelige for Retshandlinger foreskrevne Former. Jeg troer altsaa, at det er fuldkommen i sin Orden, at man giver denne Handling en bestemt fremtrædende Charakter, som en Retshandling, og jeg troer, at det heller ikke vil i de enkelte Tilfælde, — mange haaber jeg, at der aldrig vil blive Tale om, — hvor der kan være Letindighed tilstede ved Ægteffabs Indgaaelse, savne sin Betydning og sit Indtryk paa Bedkommende, at de saaledes skulle fremtræde og foretage denne Handling som en offentlig Handling af særegen Betydning og særlig Charakter. Det er det, som ligger til Grund for den hele Maade, hvorpaa Lovudkastet har søgt at ordne denne Sag, og jeg troer, at, naar man holder sig hertil, vil man finde de enkelte Bestemmelser i det Væsentlige retfærdiggjorte.

Jeg skal imidlertid endnu tilføje et Par Ord om saabanne Punkter, der bleve berørte. Der blev bemærket, at det var betænkeligt, at der gaves Bedkommende Valg af det Sted og den Dyrighed, paa hvilket og for hvilken de vilde indgaae Ægteffab. Jeg troer, at man engang vil komme til ogsaa ved den kirkelige Vielse at indføre en større Frihed i denne Henseende (3a!), og, hvad der maa skee — det troer jeg kan man strax vedtage for denne Form for Ægteffabs Stiftelse; jeg seer ikke nogen væsentlig Grund til at forholde Bedkommende Ret til at indgaae Ægteffab s. Ex. paa det Sted, hvor Brudgommen opholder sig, naar han derved befries s. Ex. fra en langvarig og besværlig Rejse til det Sted, hvor Bruden opholder sig. Jeg troer saaledes, at der ikke er nogen Grund til at overføre den Bestemmelse, der nu bestaaer for den kirkelige Vielse, og hvorfra der jo ogsaa kan gives Dispensation, paa den her foreslaaede Form. Der blev dernæst yttret, at blandt de Ting, som Dyrigheden burde kræve, for den

fred, til at lade Ægteffabet indgaae, savnedes en væsentlig Ting, nemlig Beviis for, at Bedkommende være i den Stilling, at de havde Ret til at indgaae Ægteffab paa denne Maade. Der savnedes altsaa Beviis for, at de enten begge stode udenfor ethvert af de anerkjendte Troessamfund og Folskekirken, eller at de vare af forskjellig Troesbekjendelse. Det er allerede under den Forhandling, der fandt Sted iforgaars, udtalt, at der i dette Dieblif savnes bestemte Former for Udtrædelse af Folskekirken og de øvrige anerkjendte Troessamfund; men jeg troer, at efter den Frihed, som nu er given, kan man ikke foreskrive i saa Henseende meget bindende Normer; hvad Staten og Kirken kan foreskrive, er Betingelserne for at kunne træde ind i et kirkeligt Samfund eller for at kunne træde ind deri igjen, naar man engang har forladt det. Men jeg troer, at det her er tilstrækkeligt, at Bedkommende — som de maae ved den Begjering, som skal skee ifølge § 3 — erklære, at de ikke høre til noget af disse Troessamfund, hvorved de da skrive sig Ret til, saafremt der ikke siden skeer en Forandring, at henregnes til disse Troessamfund. Og hvad angaaer dem, som vel høre til de anerkjendte Troessamfund, men til forskjellige, saa maae de jo, naar de begjere Ægteffabet stiftet i den heromhandlede Form, paa den Grund naturligtviis angive, til hvilket Troessamfund de høre, hver især, og, skulde da vedkommende Dyrighed have Grund til at betvivle Rigtigheden heraf, saa ligger det jo i hans Competence at fordrø Beviis for denne Forudsætning; thi jeg troer, at han efter de almindelige Regler vil være fuldkommen berettiget til at fordrø Beviis for Tilstedeværelsen af de Forudsætninger, uden hvilke han ikke kan vie dem.

Der er dernæst gjort en Bemærkning mod hvad der er foreskrevet i § 6, at Dyrigheden skal forholde Bedkommende Ægteffabs Betydning, og der er yttret stor Tvivl om, at en Formaningstale i saa Henseende vil have nogen særdeles Indflydelse. Den vil vel i flere Tilfælde ikke have det, men desværre maa Enhver jo indrømme det Samme om den kirkelige Vielse, at den stundom kan tabe sin Betydning ved Mangler, der saavel kunne ligge hos dem, der modtage Vielsen, som stundom i en vis